

**PILDA SEMĂNĂTORULUI
PREDICĂ LA DUMINICA A XXI-A DUPĂ RUSALII
(LUCA 8, 5-15)**

Preot dr. Ionel Popescu

**SERMON ON THE PARADLE OF THE SEED (THE 21TH AFTER
PENTECOST) (LUKE 8,5-15)**

„Dar faceți-vă împlinatori ai cuvântului, nu numai
ascultători ai lui, amăgindu-Vă pe voi înșivă. Căci dacă cineva
este împlinator al lucrului, acela va fi fericit în lucrarea sa”
(Iacob 1, 22-25)

Iubiți credincioși,

Am ascultat azi, la sfânta și dumnezeiasca Liturghie, una dintre cele mai cunoscute, mai instructive și mai frumoase pilde rostite de Domnul nostru Iisus Hristos. Pilda semănătorului, căci despre ea este vorba, face parte din rândul înălțătoarelor și originalelor învățături de credință sau dogmatice rămase de la Mântuitorul Iisus Hristos, care ne învață ceea ce trebuie să știm despre Împărăția lui Dumnezeu, despre sfânta Biserică, despre viața viitoare și despre datoriile noastre morale.

Tălmăcită chiar de către Fiul lui Dumnezeu, la solicitarea Sfinților Apostoli, pilda sau parabola Semănătorului ne învață că Împărăția lui Dumnezeu nu s-a întemeiat și nu s-a răspândit „până la marginile pământului” nici prin forța armelor, nici datorită istețimii oamenilor. Ea se întemeiază și crește printr-o putere tainică, sfântă, mai presus de toate armele și puterile omenești. Puterea aceasta este Cuvântul lui Dumnezeu.

Cine vestește unde se seamănă Logosul, Cuvântul lui Dumnezeu, cum crește și rodește acest cuvânt, ne descoperă Mântuitorul nostru Iisus Hristos în minunata pildă sau parabolă a Semănătorului.

„Ieșit-a semănătorul – zice Domnul – să semene sămânța sa. Și semănând el, una a căzut lângă drum și a fost călcată cu picioarele și păsările cerului au mâncat-o. Și alta a căzut pe piatră și, răsărind, s-a uscat, pentru că nu avea umezeală. Și alta a căzut între spini și spinii, crescând cu ea, au înăbușit-o. Și

alta a căzut pe pământul cel bun și, crescând, a făcut rod însutit. Acestea zicând, striga: Cine are urechi de auzit să audă” (Luca 8, 5-7).

La întrebarea apostolilor: „Ce înseamnă pilda aceasta” (v. 9), Mântuitorul deslușește tâlcul duhovnicesc al învățăturilor Sale dumnezeiești.

Sămânța aruncată de către agricultor în brazdă simbolizează CUVÂNTUL lui Dumnezeu, „pâinea vieții” și „cupa înțelepciunii”, cum îl numea safântul Ambrozie, episcopul Mediolanului (Milano), prin care „cerurile s-au întărit”.

Slujitori ai Cuvântului lui Dumnezeu au fost, în perioada Vechiului Testament, profeții, dreptii și judecătorii, ultimul dintre aceștia fiind sfântul Ioan Botezătorul, Înaintemergătorul Domnului, „glasul celui ce strigă în pustie” și „îngerul lui Dumnezeu” (Isaia 40, 3 și Maleahi 3, 1).

Semănătorul din pilda aceasta este Mântuitorul, Învățătorul, Prorocul venit în lume, Domnul nostru Iisus Hristos. Așa după cum semănătorul iese la câmp atunci când este timpul potrivit pentru semănat, tot așa „la plinirea vremii” (Galateni 4, 4), a venit în lume Mântuitorul Hristos ca să semene în sufletul oamenilor sămânța Evangheliei, cuvântul lui Dumnezeu. El este Prorocul „puternic în cuvânt și în faptă” (Luca 24, 10), El este Învățătorul care a vorbit cum nu a mai vorbit cineva vreodată (Ioan 7, 46), El a încredințat Apostolilor, și prin ei, episcopilor, preoților și diaconilor misiunea de a semăna cuvântul Evangheliei până la marginile pământului: „Precum M-a trimis pe Mine Tatăl vă trimit și Eu pe voi” (Ioan 20, 21). „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura” (Marcu 16, 16), a poruncit Iisus apostolilor, ucenicilor Săi și urmașilor acestora.

Dreptmăritori creștini,

Părinții Bisericii, scriitorii bisericești și înțelepții tâlcuitori ai sfintei Evanghelii ne învață că ogorul în care a fost semănată sămânța cuvântului lui Dumnezeu este sufletul oamenilor. Întrebarea care se pune, în mod firesc, este cum crește și în ce măsură rodește cuvântul lui Dumnezeu în mintea, în sufletul și, mai ales, în faptele oamenilor? Răspunsul este limpede: cuvântul rodește asemeni semințelor aruncate în brazdă: în unele suflete mai bine, în altele mai slab, după cum este locul și calitatea solului.

Din această pildă, atât de bogată în ziditoare înțelesuri duhovnicești, înțelegem că sunt patru feluri de pământuri și, totodată, patru feluri de suflete: sunt pământuri bătătorite de drumuri și cărări străbătute de oameni; pământuri pietroase, în care nu sunt puteri de rodire; pământuri sălbatice, năpădite de spini și de buruieni, care înăbușesc semințele bune și sunt, în sfârșit, pământuri bune, mănoase, în care sămânța aduce „rod însutit”.

Ca și pământurile sunt, din păcate, și sufletele noastre, ale oamenilor. Sunt suflete indiferente, superficiale și chiar ușurate, peste care trec gândurile bune și învățăturile folositoare de suflet, așa cum trec oamenii peste pământurile cu

drumuri și poteci multe; sunt, apoi, suflete reci, tari și aspre, ca piatra, lipsite de profunzime spirituală și intelectuală, în care sfaturile bune, îndrumările, gândurile, vorbele și faptele bune nu rodesc; întâlnim, de asemenea, suflete lacome, egoiste și răutăcioase, ca spinii care, în afară de interesele lor, nu se gândesc la nimic; și sunt, din fericire, suflete bune și roditoare, ca și pământurile mănoase, în care cresc și rodesc toate virtuțile, toate gândurile și faptele bune. Oamenii cu suflet bun, iubitori de Dumnezeu, „cred cu inima, mărturisesc cu gura și cu faptele lor bune ceea ce cred” (Faptele Apostolilor 8, 37).

Astfel fiind sufletele, este ușor de înțeles de ce rodește așa de anevoios în ele cuvântul Evangheliei.

Oamenii cu suflete ușurate, ascultă cuvântul despre Împărtășirea lui Dumnezeu, dar inima lor este deschisă patimilor și plăcerilor deșarte, încât nu pot aduce roade. Vine diavolul viclean, vine lumea călătoare a gândurilor rele și calcă în picioare semințele bune; vin păsările răpitoare ale poftelor vinovate, care culeg ceea ce a mai rămas din cuvântul lui Dumnezeu, semănat în inimă. Pradă totul, nimicesc totul și nimic nu se alege din semănătura Evangheliei.

Oamenii cu suflete dure, bolovănoase, se opresc și ei o clipă și ascultă cuvântul lui Dumnezeu, dar cum semințele nu cresc pe piatră, ci îndată ce răsar se ofilesc și pier, nici învățăturile creștine nu prind rădăcini în inimile lor. Se gândesc și ei, din când în când, la Dumnezeu, ascultă și ei, câteodată, „cu bucurie” graiurile Scripturilor sfinte, încolțesc, uneori, și în ei gânduri bune și frumoase, dar neavând căldura inimii curate și umezeala lacrimilor căinței pentru faptele lor vinovate, nu se pot hotărî să-și schimbe deprinderile rele, nici să se întoarcă din calea pierzării, la Dumnezeu. La cele dintâi ispite, neazuri sau prigoane se leapădă de toate cuvintele Evangheliei, care astfel nu pot crește și rodi în ei, cum nu pot crește și rodi semințele în piatră.

Oamenii cu suflete egoiste și răutăcioase primesc cuvântul lui Dumnezeu, cum primește pământul plin de spini și pălămidă sămânța cea bună, ca apoi, după ce începe a crește, să o năpădească până o sufocă. Tot așa și grijile lumești, mărirea deșarte, nesațul și lăcomia după avere, precum și dulcelețurile vieții, copleșesc și înăbușă în sufletele iubitoare de sine și rele, puterea de creștere și rodire a învățăturilor mântuitoare. Cuvintele Domnului, neavând lumina și căldura necesare, se ofilesc, se usucă și pier, ca și plantele nobile în mijlocul spinilor.

Dragi credincioși,

Oamenii cu suflete curate sunt ca și pământurile prielnice semințelor bune; primesc cuvântul lui Dumnezeu și aduc roade îmbelșugate, ba chiar însutite. La sfântul evanghelist Matei se spune că sămânța aduce rod la „unul o sută, la altul șaiszeci, iar altul treizeci” (13, 23). Asta înseamnă că nici în sufletele bune cuvântul lui Dumnezeu nu are aceeași putere de rodire. Sunt pământuri

mai mult sau mai puțin roditoare. Într-un pământ mai puțin fertil, dintr-o sămânță crește un spic mai slab, într-un pământ gras, dintr-o sămânță cresc mai multe spice, toate frumoase și încărcate cu boabe. La fel sunt și sufletele, după cum sunt de curate și încărcate de iubire, așa sunt și roadele lor. Un suflet care stăruie mai mult în rugăciune și în pocăință, în ascultarea și împlinirea cuvântului dumnezeiesc, poate ajunge până la desăvârșirea sfinților și a mucenicilor. Altul care stăruie mai puțin și are răbdare mai mică, rodește mai puțin. Unul o sută, altul șaiszeci și altul doar treizeci.

Astfel rodește în viața și în faptele oamenilor cuvântul lui Dumnezeu. Știm că o parte din sămânță cade pe cale, pe piatră și în spini și ne doare paguba suferită, dar, în același timp, ne mângâie și ne aduce mare bucurie rodul însutit.

„Cel ce are urechi de auzit, să audă ...”, ne atenționează Semănătorul.

Aceste cuvinte ale Mântuitorului nostru Iisus Hristos sunt valabile atât pentru noi, cât și pentru cei ce vor veni după noi.

Datoria noastră de creștini este de a ne pregăti sufletul, prin toate mijloacele duhovnicești pe care le avem la îndemână, pentru a primi cuvântul Evangheliei și a-l ajuta să rodească.

Apostolii și ucenicii Domnului Hristos, martirii și mărturisitorii, cuvioșii și cuvioasele, episcopii, preoții și diaconii au propovăduit și au scris cuvântul lui Dumnezeu și ne-au învățat să-l ascultăm și să ne facem împlinitorii lui, „căci cuvântul Domnului rămâne în veac” (I Petru 1, 25). Pentru dragostea și curajul mărturisirii cuvântului Evangheliei, mulți au suferit, de-a lungul veacurilor, prigoane și chiar moarte. Sfânta carte, Biblia, la început scrisă pe papyrus și pe pergament, apoi tipărită, a fost răspândită în toată lumea și s-a tradus în nenumărate limbi și dialecte. Cuvintele Sfinte Scripturi au coborât lumina, pacea, speranța, dragostea de Dumnezeu și credința în sufletul a milioane de înaintași și au contribuit la răspândirea culturii și spiritualității creștine în toată lumea.

Prețuirea înaintașilor noștri față de cuvântul lui Dumnezeu este impresionantă și pilduitoare. De aceea, unii dintre ei s-au ostenit să traducă Biblia în limba română și să înființeze tiparnițe în care să fie tipărit cuvântul lui Dumnezeu. Așa, s-a nevoit, de pildă, sfântul mitropolit Simeon Ștefan al Ardealului să tipărească, pentru întâia oară, Noul Testament în limba română, la anul 1648, subliniind importanța răspândirii în rândul credincioșilor a cuvintelor sfinte: „Bine știm că și cuvintele – scria el în Predoslovie – trebuie să fie ca banii, că banii aceia sunt buni cari umblă în toate țările; așa și cuvintele, acelea sunt bune, carele le înțeleg toți”.

Din pilda rostită de către Domnul nostru Iisus Hristos înțelegem, iubiți credincioși, că sămânța semănată a fost bună, pământul pe care a căzut, adică sufletul oamenilor, nefiind pe deplin pregătit să o primească și să-i asigure condițiile prielnice creșterii și rodirii.

După două mii de ani de creștinism constatăm, cu mâhnire, că sunt încă suflete care primesc, cu bucurie, cuvântul lui Dumnezeu, dar, ca și în Evanghelie, repede îl și uită sau „păsările cerului”, adică duhurile rele, îl smulg din inima lor înainte de a încolți. Sunt, de asemenea, suflete care se entuziasmează la auzirea cuvântului sfânt, trăiesc un moment de „desfătare” duhovnicească când îl primesc și acesta prinde chiar rădăcini înlăuntrul lor. Din păcate, în absența preocupărilor spirituale permanente, spicele firave ale credinței, abia răsărite, se ofilesc și mor la fel de repede cum au fost primite.

Cea de-a treia categorie umană existentă și în zilele noastre este aceea a credincioșilor care merg la biserică, ascultă și lecturează cuvântul lui Dumnezeu, îl respectă până la o vreme, ba chiar reușesc să săvârșească faptele iubirii de semeni, dar, după un timp se lasă copleșiți de ispitele, grijile, problemele și încercările vieții, familiale ori profesionale, de grija pentru ziua de mâine, de plăcerile deșarte care le dau târcoale, de dorința de îmbogățire, setea de putere și de influență, de dominare a celor de lângă ei și de mândrie, încât cuvântul sfânt se înăbușe în sufletul lor, înconjurat de atâtea tentații ademenitoare ale vieții pământești, care-i răpesc lumina și pacea interioară, îi întunecă rațiunea și bruma de credință abia dobândită.

Fericiți sunt cei din categoria a patra, „care ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc pe El” (Luca 11, 28), spune înțeleptul și blândul Semănător, Domnul nostru Iisus Hristos. În sufletul acestora, sămânța Evangheliei, primită cu bucurie și sete duhovnicească, încolțește, crește și rodește însutit, spre bucuria celui ce a semănat-o și spre folosul duhovnicesc și mântuitor al celui care a primit-o și a îngrijit-o cu toată puterea, cu nădejde și dragoste de Dumnezeu, de Biserică și de semeni.

Să ne rugăm, așadar, Tatălui ceresc, ca să ne dăruiască Harul Său Preasfânt, pentru ca sufletul nostru să devină pământul cel bun în care să prindă rădăcini trainice cuvântul Său dumnezeiesc, să crească și să rodească însutit spicele virtuților creștine și ale credinței mântuitoare, pe care să nu le poată răpi duhurile potrivnice, să nu le usuce arșița indiferenței și lipsei de apă vie și să nu le sufoce prea multele preocupări materiale de care ne lăsăm uneori copleșiți. Amin.